

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-88(3)/15/JS

Warszawa, 30 listopada 2015 r.

DECYZJA DIH-1/ 79 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Piotra Relidzyńskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, od decyzji Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach nr 131/2015 z dnia 12 października 2015 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.197.2015), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono kary pieniężne w wysokości:

- 2.000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych (potraw),
- 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych (potraw) niewłaściwej jakości handlowej,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25 - 27 sierpnia 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach, zwanego dalej również „Świętokrzyskim WIIH”, w restauracji Meksykańskiej EL PASO mieszczącej się w Kielcach przy ul. Planty 16A, należącej do przedsiębiorcy Piotra Relidzyńskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, zwanego dalej również „stroną”, stwierdzono, że:

- w przypadku czterech niżej wymienionych potraw dokonano podmiany asortymentowej produktów w stosunku do deklarowanych w menu, tj.:
 - w daniu „Seniorita Sola” – „filet z soli w marynacie czosnkowej z kolorową papryką, serwowana z ryżem meksykańskim na rozgrzanej patelni w towarzystwie sałatki meksykańskiej” w cenie 17,90 zł/porcja – zamiast deklarowanych filetów z soli użyto

filetów z limandy żółtopłetwej zakupionych w Makro Cash and Carry Polska S.A. Hala nr 18 w Kielcach oznakowanych zgodnie z fakturą z 25 sierpnia 2015 r. jako „Aro Limanda Żółt. Fil.800G/1KG”;

co naruszało art. 7 ust. 1a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*” oraz art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”;

- w trzech deserach („Pasja smaku”, „Gorąca Frida” oraz „Zimna Frida”) zamiast deklarowanej w menu bitej śmietany użyto produktu o nazwie „Cessibon Topping – dekoracja w aerozolu na bazie tłuszczów roślinnych” zakupionego w Makro Cash and Carry Polska S.A. Hala nr 18 w Kielcach w ilości 3 sztuk oznakowanych zgodnie z fakturą z 21 sierpnia 2015 r. jako „Cessibon Topping Spray”;

co naruszało art. 7 ust. 1a) rozporządzenia nr 1169/2011 i art. 16 rozporządzenia nr 178/2002 oraz Załącznik VII Część III pkt 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. *ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007* (Dz.U. L 347 z 20.12.2013 str. 671 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1308/2013*”;

- w przypadku mięsa mielonego wołowego w ilości 0,5 kg o wartości 6,98 zł stwierdzono całkowity brak oznaczeń handlowych, które nie zostały zabezpieczone przez personel restauracji, co naruszało art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011;
- w przypadku trzech rodzajów makaronów z dodatkami („Lasagne el paso”, „Penne con pollo” i „Pasta pablo”) oraz trzech rodzajów zup („Sierra tropicana”, „Sopa el paso”, „Sopa sanchez”), w składzie potraw nie podano informacji o składnikach alergicznych, co naruszało art. 44 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1169/2011 w związku z § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29) zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 27 sierpnia 2015 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.197.2015).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 8 września 2015 r., Świętokrzyski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Piotra Relidzyńskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu odpowiednio: czterech artykułów rolno-spożywczych (potraw) zafałszowanych oraz siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych (potraw) niewłaściwej jakości handlowej.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 131/2015 z 12 października 2015 r., Świętokrzyski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Piotrowi Relidzyńskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, w oparciu o:

- art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 2.000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu czterech zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych (potraw),
- art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych (potraw) niewłaściwej jakości handlowej.

Pismem z 22 października 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. Strona zaznaczyła, że nie była świadoma, iż środki spożywcze wprowadzone do obrotu były zafałszowane. Podkreśliła także, że danie z Solą natychmiast usunięto z karty menu oraz że rodzaj używanej ryby wynikał z informacji udzielonej przez pracownika Makro jakoby sola i limanda żółtopłetwa to ta sama ryba i ich nazwy są stosowane zamiennie. W odniesieniu do trzech deserów strona wyjaśniła, że stosując dekorację w sprayu na bazie tłuszczów roślinnych zamiast bitej śmietany nie chciała wprowadzać konsumentów w błąd. Dodała też, że zakwestionowane desery są już podawane z bitą śmietaną. Strona podniosła także, że od momentu kontroli dostosowała się do wytycznych kontrolujących i oznaczenia z zakupionego mięsa są już przechowywane do momentu zużycia danej partii mięsa, a informacje o alergenach są już opracowane. Na koniec strona wnioskuje o odstąpienie lub zmniejszenie nałożonej kary w związku z dostosowaniem się do zaleceń kontroli oraz zobowiązaniem się do ich przestrzegania w przyszłości. Strona stwierdziła ponadto, że wymierzona kara jest ogromnym obciążeniem dla firmy, która rzutuje na jej płynność finansową.

Pismem z 9 listopada 2015 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Piotra Relidzyńskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie

art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia nr 178/2002.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywcemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzenie 178/2002, w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na

celu zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji, o czym mówi art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. W myśl zaś art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze

zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w restauracji Meksykańskiej EL PASO w Kielcach należącej do strony stwierdzono, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu cztery zafałszowane artykuły rolno-spożywcze (potrawy) oraz siedem partii artykułów rolno-spożywczych (potraw) niewłaściwej jakości handlowej, co zdaniem Świętokrzyskiego WIIH naruszało obowiązujące przepisy. Mając na uwadze powyższe, Świętokrzyski WIIH uznał, iż należało wymierzyć karę pieniężną w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej.

W opinii Prezesa UOKiK ustalenia kontroli wskazywały na popełnienie czynów opisanych w tych przepisach, a więc były podstawą do wymierzenia kar pieniężnych. Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wskazała jednak, że nie była świadoma, że cztery rodzaje środków spożywczych (potraw: danie „Seniorita Sola” i trzy rodzaje deserów) wprowadzonych przez nią do obrotu były zafałszowane. Podkreśliła, że danie z solą natychmiastowo usunięto z karty menu oraz, że rodzaj używanej ryby wynikał z informacji udzielonej przez pracownika Makro jakoby sola i limanda żółtopłetwa to ta sama ryba i ich nazwy są stosowane zamiennie. W odniesieniu do trzech deserów strona wyjaśniła, że stosując dekorację w sprayu na bazie tłuszczów roślinnych zamiast bitej śmietany nie chciała wprowadzać konsumentów w błąd. Dodała też, że zakwestionowane desery są już podawane z bitą śmietaną.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że strona ponosi całkowitą odpowiedzialność za stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż używane przez stronę do przygotowywania przedmiotowych potraw produkty (limanda żółtopłetwa oraz dekoracja w aerozolu na bazie tłuszczów roślinnych), były oznakowane przez producentów w sposób prawidłowy. Mimo to, strona deklarowała stosowanie składników innych niż faktycznie używane. Stwierdzone nieprawidłowości świadczą zatem o podmianie asortymentowej nadającej gotowym produktom wyższe walory jakościowe niż w rzeczywistości. Posługiwanie się nazwami: sola oraz bita śmietana, tj. produktami o ustalonej renomie, w opinii Prezesa UOKiK, podkreślało lepszą jakość oferowanych produktów, a przez to wpływało na atrakcyjność oferty.

Stosownie do art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Wobec powyższego, stosując nazwy środków spożywczych (sola i bita śmietana) niezgodne z rzeczywistością, strona naruszyła ww. przepis, wprowadzając konsumentów w błąd co do rzeczywistego charakteru nabywanego produktu. Wbrew przekazowi wynikającemu z uwidocznionych nazw, nie były one bowiem produktami, które konsumenci chcieliby nabyć. Wskazać przy tym należy, że deklaracje wskazane w karcie menu były jednoznacznymi informacjami, opisującymi wyroby, z którymi zapoznawani są nabywcy potraw.

W tym miejscu należy wskazać, że obowiązujące regulacje wprost definiują pojęcie artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego. W art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej podano przykładowe wyliczenie okoliczności warunkujących uznanie produktu za zafałszowany, naruszające interesy konsumentów finalnych w sposób istotny. W szczególności zafałszowanie może polegać na podaniu niezgodnej z prawdą nazwy artykułu rolno-spożywczego. W przedmiotowej sprawie, zdaniem Prezesa UOKiK, dyspozycja art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej została spełniona i wprowadzenie do obrotu przez przedsiębiorcę Piotra Relidzyńskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Restaurator Piotr Relidzyński w Kielcach, potrawy o nazwach sola i bita śmietana, które w rzeczywistości nie zawierały deklarowanych produktów, wprowadzało konsumentów w błąd, gdyż otrzymywali oni inne produkty niż sugerowały ich nazwy, a zatem pozbawieni byli oni także możliwości dokonania świadomego wyboru. Podkreślić należy, że to wyłącznie strona była odpowiedzialna za oznakowanie przedmiotowych potraw w miejscu sprzedaży, gdyż to ona była ich wytwórcą.

Zapewnienie przez stronę o dołożeniu starań, aby przestrzegane były przepisy ustawy o jakości handlowej nie zmienia faktu, że wprowadzała ona w błąd konsumentów co do tożsamości nabywanych produktów, wskazując im za pomocą deklaracji w oznakowaniu, że mają do czynienia z innymi środkami spożywczymi.

Mając na uwadze powyższe, organ drugiej instancji uznał, że był to czyn wprowadzający w błąd konsumentów, w sposób istotny naruszający ich interesy, gdyż otrzymywali oni inne produkty niż zamawiali.

Powyższe jednoznacznie wskazywało, że ww. produkty zostały zafałszowane w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej. Przy czym wymierzając kary za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej w tym zafałszowanych nie ma znaczenia czy produkty te zostały wprowadzone do obrotu w wyniku celowego działania, czy też braku świadomości, gdyż nie jest to przesłanka do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Zauważyć należy, że art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań prawa żywnościowego. Wskazuje się, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Obiektywny charakter

odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od winy. Odejście od zasady winy zwalnia organ administracji od obowiązku ustalenia winy wprowadzającego produkt do obrotu. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych jest tzw. deliktem administracyjnym, wobec czego organ, po stwierdzeniu faktu zaistnienia nieprawidłowości, może jedynie wydać decyzję administracyjną wymierzającą karę pieniężną w przewidzianej w ustawie wysokości. Decyzja wydawana na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej jest zatem decyzją związaną. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia są okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa bez względu na okoliczności, którymi kierowała się naruszając prawo. Tym samym podniesione przez stronę okoliczności, że danie z solą natychmiastowo usunięto z karty menu a zakwestionowane desery są już podawane z bitą śmietaną nie ma wpływu na wyłączenie odpowiedzialności strony za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych.

Wskazać należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Świętokrzyski WIIH, wymierzając karę pieniężną, w sposób prawidłowy ocenił pierwsze cztery przesłanki. Nie mógł natomiast ocenić piątej przesłanki dotyczącej wielkości obrotu, z powodu braku podania istotnej informacji przez stronę pomimo wezwania organu pierwszej instancji.

W dalszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze i podmioty działające na rynku pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa zatem na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie świadczenia usług gastronomicznych.

Odwołując się od decyzji, strona podniosła także, że od momentu kontroli dostosowała się od wytycznych kontrolujących i oznaczenia z zakupionego mięsa są już przechowywane do momentu zużycia danej partii mięsa, a informacje o alergenach są już opracowane, co miałyby stanowić okoliczność łagodzącą skutkującą odstąpieniem bądź zmniejszeniem kary wydanej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 z tytułu wprowadzenie do obrotu środków o niewłaściwej jakości handlowej.

Odpowiadając na powyższe argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 stanowi, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych. Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. W myśl zaś obowiązującego od 9 stycznia 2015 r. rozporządzenia w sprawie znakowania, w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu, podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 rozporządzenia (tak § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania).

Obowiązek podawania w oznakowaniu środków spożywczych informacji o składnikach alergennych, które to składniki są istotne w zakresie bezpieczeństwa żywności, wynika także z przepisów art. 14 ust. 2 lit. a, ust. 3 lit. b, ust. 4 lit. c i ust. 8 rozporządzenia 178/2002.

Mając na uwadze powyższe, strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom pełnej informacji o składzie oferowanych potraw, co ma szczególnie istotne znaczenie w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Podobnie jak przy wymierzeniu kary za wprowadzenie artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych (art. 40a ust. 1 pkt 4) ustawy o jakości handlowej w przypadku wprowadzenia do obrotu środka spożywczego o niewłaściwej jakości handlowej bez znamion zafałszowania, organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Świętokrzyski WIIH, wymierzając karę pieniężną w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 również w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej z wyjątkiem przesłanki dotyczącej wielkości obrotu z powodu niedostarczenia tej informacji przez stronę pomimo wezwania organu pierwszej instancji i zastosował sankcję, w minimalnej wysokości

przewidzianej w ustawie. Wobec powyższego w przypadku tej kary brak jest podstaw do jej kwestionowania.

W związku z powyższym, wymierzenie ww. kar, jak uczynił to organ pierwszej instancji, zdaniem Prezesa UOKiK, było prawidłowe. W ocenie Prezesa UOKiK wymierzone kary są właściwe do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, w tym bez znamion zafałszowania. Jednocześnie wymierzone kary spełnią funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności co do zapewnienia rzetelnej informacji o składzie produktów.

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że wymierzona kara jest ogromnym obciążeniem dla firmy, który rzutuje na jej płynność finansową, Prezes UOKiK przypomina, że strona nie przedstawiła oświadczenia dotyczącego wysokości osiąganych obrotów w ostatnim roku rozliczeniowym, mimo wezwania Świętokrzyskiego WIIH zawartego w piśmie z 8 września 2015 r. zawiadamiającego o wszczęciu postępowania administracyjnego. A zatem przesłanka dotycząca wielkości obrotu strony nie została wzięta pod uwagę wyłącznie z okoliczności leżących po stronie przedsiębiorcy, a tym samym ten argument strony nie mógł być wzięty pod uwagę.

Podsumowując, zdaniem Prezesa UOKiK, Świętokrzyski WIIH wydając zaskarżoną decyzję działał w sposób wszechstronny i uwzględniający interes strony oraz rozważył wszelkie okoliczności sprawy, jak również przy ustalaniu wysokości kary dokonał prawidłowej oceny poszczególnych przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Z kolei argumenty przedstawione przez stronę jak i zawarty w odwołaniu wniosek o uchylenie decyzji bądź zmniejszenie nałożonej kary, należy uznać za niezasadne, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o jakości handlowej. Stąd też postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Piotr Relidzyński
prowadzący działalność
gospodarczą pod nazwą
Restaurator Piotr Relidzyński
ul. Sienkiewicza 21
25-002 Kielce
2. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Kielcach
3. a/a